

O „Priorytetach wychowawczych” ...

Najważniejszym zadaniem statutowym Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej jest wychowanie. Drużyny ale także wszystkie pozostałe jednostki Związku realizują określone przez siebie, dostosowane do potrzeb lokalnych i potrzeb środowisk programy wychowawcze. Źródłem tych programów jest przede wszystkim Przyrzeczenie i Prawo Harcerskie. To z niego głównie wynikają wszystkie inne, dotyczące wychowania, dokumenty Związku - przyjmowane w różnym czasie i w różnych miejscach.

Kierując się taką inspiracją Naczelnictwo uznaje, że istnieje potrzeba określania w kolejnych latach pewnych priorytetów, które w danym momencie są szczególnie ważne, bo dotyczą obszarów krytycznych, albo stanowią aktualne wyzwanie wychowawcze.

Wymienione poniżej priorytety wychowawcze na lata 2008-2010 mieszczą w sobie zarówno szczegółowe cele wychowawcze, jak i powiązane z ich realizacją kierunki pracy metodycznej, organizacyjnej i programowej. Ich źródłem na ten czas są uchwały VIII, IX i X Zjazdu ZHR, uchwalone przez Radę Naczelną „Podstawowe zasady wychowania harcerskiego” oraz uchwalone przez Naczelnictwo „Cele Naczelnictwa na lata 2008-2010”. Priorytety te są równoważne, niezależnie od miejsca jakie zajmują w dokumencie.

Takimi priorytetami będzie się kierowało Naczelnictwo proponując działania programowe i podejmując decyzje w innych obszarach. Równocześnie Naczelnictwo rekomenduje te priorytety dla programów wychowawczych wszystkich jednostek Związku, w miarę ich specyfiki i możliwości. Niezależnie od niniejszych „priorytetów wychowawczych”, poszczególne jednostki Związku, w tym Główne Kwatery, a także środowiska i drużyny ZHR, mogą w uznaniu dla ich specyficznych potrzeb i warunków wybrać dla siebie również inne istotne szczegółowe zadania wychowawcze, opisane w szczególności w „Podstawowych zasadach wychowania harcerskiego” i innych dokumentach Związku.

Priorytety wychowawcze Związku Harcerstwa Rzeczypospolitej na lata 2008-2010

1. podniesienie skuteczności oddziaływania wychowawczego poprzez pracę z kadrami, a w szczególności:

- podniesienie poziomu ogólnego i kompetencji kadry instruktorskiej prowadzącej bezpośrednią pracę wychowawczą w gromadach i drużynach;
- nawiązanie skutecznego współdziałania pomiędzy władzami poszczególnych szczebli, szkołami instruktorskimi, a także w gronie harcmistrzowskim obu Organizacji - szczególnie w obszarze kształcenia oraz tworzenia nowych rozwiązań metodycznych i programowych;
- zdecydowane promowanie wśród instruktoerek i instruktorów postaw wynikających z przestrzegania Prawa Harcerskiego nacechowanych wzajemnym braterstwem i zaufaniem;

- pobudzenie do refleksji nad znaczeniem jakości postaw instruktorskich w ogóle, a także nad właściwymi sposobami kształtowania tych postaw przez przełożonych i instytucje Związku – w duchu braterstwa i zaufania.
- budowanie wspólnoty wychowawców, kształtujących „przestrzeń wychowania” w harcerstwie i w życiu publicznym Polski, wzmacnianie etosu korpusu instruktorskiego oraz formacji osoby wychowawcy;

2. rozszerzenie oddziaływania wychowawczego ZHR na nowe obszary i grupy młodzieży poprzez:

- zwiększenie skuteczności pozyskiwania i przygotowywania do pracy instruktorskiej kandydatek i kandydatów z działających środowisk harcerskich i spoza nich;
- położenie większego nacisku na przygotowanie do pracy instruktorskiej i podejmowanie jej w obszarach krytycznych wychowawczo..

3. zwiększenie roli systemu stopni harcerskich w pracy wychowawczej z uczestnikami, w tym:

- stworzenie warunków do ich zdobywania zgodnie z przeznaczeniem dla poszczególnych grup wiekowych;
- zapewnienie spójności określonych wymaganiami na stopnie sylwetek Harcerki i Harcerza Rzeczypospolitej.

4. wyposażenie programów działania jednostek harcerskich w treści umożliwiające właściwe oddziaływanie w obszarach wychowania sprawiających kadrze instruktorskiej szczególne trudności, np.:

- w kształtowaniu duchowości jako realizacji jednego z elementów wychowania integralnego, zgodnie z zasadami personalizmu chrześcijańskiego;
- w kształtowaniu charakteru instruktorów i instruktorek, tak aby dawali oni świadectwo zgodnego z Prawem Harcerskim życia codziennego i harcerskiej służby, w tym świadectwo wiary i zasad chrześcijańskich;
- w kształtowaniu postaw patriotycznych rozumianych jako wychowanie w duchu umiłowania ojczyzny i szacunku do jej historii i dorobku, idące w parze z otwarciem na rzeczywiste wartości płynące z Europy i świata oraz na problemy innych narodów, i realizowanych w oparciu o kształtowanie zmysłu obywatelskiego, cnót społecznych, poszanowanie dla reguł demokracji i praworządności;
- w kształtowaniu odpowiedzialności za wspólnoty do których wychowankowie przynależą, w tym utożsamiania się z własną organizacją w drodze przestrzegania ustanowionych przez nią reguł funkcjonowania i wypełniania wobec niej podstawowych powinności np. opłacania składek członkowskich;
- w kształtowaniu umiejętności współdziałania z rodzicami i rodzinami w procesie wychowania.